

Hvad Missionærerne angaar, er der det samme Forhold. De danske Missionærer aflægger ogsaa et Løfte. Det Løfte er, hvad den konfessionelle Del angaar, ganske enslydende med Præsteløftet, og det er ikke mig bekendt, at danske Missionærer, der kommer hjem og vil søge Embede i Folkekirken efter Reglerne i dette Lovforslag, er uvillige til at aflægge Præsteløftet.

Jeg finder derfor, det er ganske urimeligt, at hele denne Strid er rejst her fra Hr. Povlsens Side. For det er jo i Virkeligheden derfra, det kommer, idet han paa et tidligere Tidspunkt har rejst Striden i det sønderjydske Udvalg, idet han dér har erklæret, at han ikke vilde kræve Aflæggelse af Præsteløfte. Derved er Forslaget kommet frem. I og for sig mener jeg slet ikke, det havde været nødvendigt at fremsætte et saadant Forslag, hvis det ikke paa Forhaand var blevet erklæret, at man ikke vilde kræve Præsteløfte, thi var det ikke erklæret, kunde man simpelt hen have sagt: Selvfølgelig maa alle de, der søger Embede efter denne Lov, aflægge Præsteløfte ligesom alle andre Præster i den danske Folkekirke.

Hr. Povlsen mente ogsaa, at det var galt, om man gik ind paa at ændre § 1 saaledes som foreslaaet, thi naar Loven om Besættelse af Præsteembeder i Sønderjylland faldt bort, vilde denne Lov være bestaaende. Saa vidt jeg ved, bortfalder de paa samme Tid, saa jeg ser ikke, at den Indvending har noget paa sig.

Hr. Moltesen mente, at det Forslag, han havde stillet, var at foretrække for Lovforslaget, thi det gav Kirkeministeren Lejlighed til at afgøre Sagen, idet han kunde fritage den paagældende for at aflægge Folkekirkens Præsteløfte, hvis det vedkommende Stifts Biskop gjorde Indstilling derom. Men jeg mener, at en saadan Bemyndigelse for Kirkeministeren ikke er ønskelig, thi nu for Tiden er den lovlige Orden i Folkekirken denne, at samtlige, der skal være Præster i Folkekirken, skal aflægge Præsteløfte, og at give Ministeren Bemyndigelse til at gøre Undtagelse derfra, er at forandre den nuværende Orden, og den mener jeg ikke skal forandres ved denne Lov.

Endvidere mente det samme ærede Medlem, at nu var Spørgsmaalet om Præsteløftet ved denne Lejlighed bragt ind for Lovgivningsmagten, og dér maatte det saa fremdeles blive, medens det tidligere var noget, som Kongen som øverste Biskop havde i sin Haand. Heri tror jeg, det ærede Medlem ser lige saa fejl, thi Spørgsmaalet om Præsteløftets Form og Indhold er ikke

forelagt Rigsdagen til Afgørelse ved denne Lejlighed og heller ikke Spørgsmaalet om at fratage Præsteløftet eller om, hvorledes det skal bruges. Det, der siges her, er, at alt i saa Henseende skal være det samme, som det hidtil har været; der er ikke Tale om, at vi ved denne Lejlighed tager Bestemmelse om, hvorvidt der skal være et Præsteløfte i Fremtiden eller ikke. Det højeste, der kan siges, er, at Rigsdagen ved denne Lejlighed siger: Er den lovlige Orden i Folkekirken saaledes, at der er et Løfte, der aflægges, saa skal der ikke gøres Undtagelser for nogle Vedkommende, men saa skal det være saaledes for alle, indtil der bliver en anden lovlige Orden.

Saa mente det samme ærede Medlem ogsaa, at det var rent galt, om Missionærerne skulde aflægge Præsteløfte, for de kom jo ude paa Missionsmarken i Forbindelse med Reformerte, Katolikker og mange andre Konfessioner, og naar de saa kom herhjem, skulde de fordømme Ting, som der maaske derude slet ikke havde været Tale om. De skulde fordømme det tusindaarige Rige, og de skulde fordømme det Athanasianske Symbol o. s. v. Men det skal de jo slet ikke, i alt Fald ikke mere, end de skal ude paa Missionsmarken, thi derude har de aflagt ganske samme Løfte. Der staar i det Løfte, at de forpligter sig til at forkynde Guds Ord rent og purt, saaledes som det findes i de profetiske og apostoliske Skrifter og i vor danske evangelisk-lutherske Folkekirkens symbolske Bøger. Det er det, de danske Missionærer har forpligtet sig til ude paa Missionsmarken, og naar de søger Embede herhjemme, maa de forpligte sig til og love ganske det samme; kun maa de tilføje, at de ved sig fri for at have benyttet uheldige Midler for at komme ind i Embedet, og de lover at ville rette sig efter den Orden, der er i Folkekirken.

Jeg ser derfor ikke, der kan være nogen Betænkelighed ved at vedtage Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, med de Ændringer, som jeg har tiltraadt, og jeg tror, at hvis man gør det, faar vi i Virkeligheden et smukt Fremskridt paa folkekirkeligt Omraade. Men gør man det ikke, sletter man disse Bestemmelser, og sletter man navnlig ogsaa Bestemmelserne i § 2 om Menighedernes Adgang til at stemme om, hvorvidt saadanne Personer skal ind i deres Embeder, og § 3 om Adgangen for de teologiske Kandidater i Skoleembeder med videre til at faa den særlige Anciennet, slettes alt det, bliver Lovforslaget uden Værdi, og saa har man i Virkeligheden spærret Vejen for det Fremskridt, vi i Øjeblikket trænger til. Med disse Ord skal jeg anbefale Lov-